

De Fladderflitskever had een heel belangrijke taak in het bos, al nam niemand hem ooit serieus omdat hij voortdurend tegen bladeren botste, in boomschors bleef hangen en soms per ongeluk van zijn eigen schaduw schrok.

Overdag sliep hij onder een paddenstoel met een snurk geluid dat klonk als een piepend fietswiel, maar zodra de zon onderging en het bos langzaam donker werd, sprong hij overeind, poetste zijn voelsprietten netjes recht en zette zijn luchtbuik op volle flitsstand.

Zijn functie was namelijk officieel:

BOSVERLICHTING EN VERDWAALBEVEILIGING.

Waar anderen gewoon keverdingetjes deden, zorgde de Fladderflitskever ervoor dat niemand over boomwortels struikelde, in modderplassen stapte of per ongeluk een slapende egel voor een kussen aanzag. Hij fladderde heen-en-weer weer als een levend lampje, flitste vrolijk langs paden en maakte soms zelfs lichtfiguurtjes in de lucht, al waren die meestal per ongeluk ontstaan doordat hij een mug probeerde te ontwijken.

Als een mier zijn weg kwijt was, ging de Fladderflitskever ernaast zweven en knipperde hij snel.

Flits-flits-flits.....deze kant op.

Voor slakken gebruikte hij extra langzaam licht, omdat die anders drie dagen later pas aankwamen.

En wanneer het écht donker werd in het bos, riep hij trots...

“Geen paniek! Ik ben er weer hoor! Let op waar je, je pootjes neerzet!”

Soms flitste hij zo enthousiast dat hij zelf vergat waar hij heen ging en eindigde hij in een braamstruik, maar dat hoorde volgens hem bij professioneel licht werk

Gruddel vond hem geweldig.

“Zonder jou zouden we allemaal tegen elkaar aanbotsen,” zei hij eens.

Waarop de Fladderflitskever trots antwoordde...”Precies! Ik ben het enige verkeerslicht met vleugels!”

En zo zorgde hij dat hij elke avond, met wiebelige vluchtjes en vrolijke flitsen, dat het bos veilig bleef, ook al botste hij onderweg nog regelmatig tegen een paddenstoel.